

E L D H J U L E T

1

Det går inte att bo här, tänkte Heidi.

Hon stod på tröskeln till sitt sovrum och stirrade på allt som snickaren gjort sönder. Pappa kallade det för renovering, men för Heidi var det en ren katastrof.

Bredvid henne stod en resväska och på ryggen hängde ryggsäcken. Heidi, pappa och hans flickvän Jennifer hade nyss kommit hem från Gotland. De hade varit där i två veckor och bott i en lånad stuga. Mamma hade inte ringt en enda gång.

- Hon är nog bara väldigt upptagen, hade Jennifer sagt.

Och så strök hon Heidi över ryggen.

Bara väldigt upptagen.

Så upptagen att det inte fanns någon plats för Heidi längre. Mamma hade flyttat till Tyskland strax efter jul. Sedan

dess hade Heidi bara träffat henne en enda gång. På ett hotell. Mamma tyckte att det var för långt att åka hela vägen upp till Hovenäset. Så Heidi fick ta bussen i två timmar till Göteborg där mamma bodde över helgen.

Det var varmt och klubbigt i huset. Utomhus var det hett men mulet. Oväder var på väg till Hovenäset.

Pappa kom springande uppför trappan.

- Heidi, var är du?

Hon svarade inte.

Pappa dök upp bakom henne.

- Oj, sa han när han fick syn på rummet. Wow. Jösses. Shit.

Det var så typiskt honom att börja babbla så fort han blev stressad.

Han lade armen om Heidi och kramade henne. Hon kramade inte tillbaka. Blicken hade blivit suddig av gråt och halsen kändes tjock. Utanför hennes öppna sovrumsfönster rasslade träden i vinden. Längre bort syntes havet. Vilda vågor fick vattenytan att stegra sig.

- Alltså, förlåt, gumman, sa pappa. Jag var helt säker på att snickaren hunnit längre. Men visst såg du hur fint det blivit där nere? Det kommer att bli minst lika bra här uppe hos dig.

”Där nere”.

Där pappa och Jennifer skulle sova.

Och "här uppe".

Där Heidi bodde.

I en egen del av huset. Så att hon skulle få lugn och ro när bebisen kom. Det var så de hade sagt. Att hon som var tolv måste få ett eget krypin. Men Heidi tyckte mer att det kändes som ett ställe där pappa och Jennifer kunde glömma bort att hon fanns.

Pappas kramade om hennes axlar igen.

- Vad tror du? sa han. Visst kommer det att bli bra?

Heidi visste inte vad hon borde svara. De hade bett snickaren att göra hennes rum större. Därför hade han rivit ena långväggen för att bygga en ny en bit bort. Problemet var bara att han inte fått den nya väggen på plats. Allt som fanns var en rad med brädor som gick från golv till tak. Det var så brett mellan brädorna att Heidi lätt kunde stå där.

- Snickaren kommer tillbaka om fyra veckor, sa pappa. Under tiden tänkte jag att vi kunde hänga presenningar framför träplankorna. Det blir nästan som vägg.

Heidi ryckte till

- Fyra veckor? Ska jag sakna en vägg hela sommaren?

När pappa såg Heidis min, skyndade han sig att säga:

- Men ... de andra väggarna är ju kvar. Och vi städar förstås innan jag sätter upp presenningen. Och så bär vi tillbaka alla möbler. Vad sägs?

Det blev tyst i rummet. Utifrån hördes ett mullrande ljud. Åska närmade sig. Samtidigt började stora regndroppar trumma mot fönstret.

Heidi såg på pappa. Ibland var han bara helt dum i huvudet. Vem ville ha en plastvägg? *Ingen*. Inte en enda människa.

- Jag har ju förklarat, sa pappa. Snickaren kommer inte tillbaka förrän han fått mer betalt. Allt blev dyrare än vi trodde. Och jag kan inte rå för att jag blev arbetslös.

Heidi knöt händerna i fickorna. Hon visste att hon var orättvis. Det var inte pappas fel att han blivit av med jobbet förra hösten. Och Jennifer kunde inte hjälpa att hon blivit sjukskriven. Men nu hade pappa fått ett nytt arbete och det trodde Heidi räckte.

Pappa stod tyst en stund och väntade på att hon skulle säga något. När hon fortsatte tiga, provade han att byta ämne.

- Såg du att det kommer ett pariserhjul till campingen?

Heidi tittade förvånat på honom.

- Lagg av, sa hon.

Pappa blev ivrig nu när hon äntligen pratade igen.

- Det är sant, sa han. Det stod i tidningen Bohusläningen idag. Hjulet ska stå mitt bland alla campare. Du vet, ett sådant där stort hjul med sittkorgar som går runt, runt.

- Pappa, jag vet faktiskt vad ett pariserhjul är.

Pappa rufsade om hennes kortklippta hår.

- Vi får gå dit och åka någon dag, sa han.

Då ropade Jennifer från undervåningen:

- Fredde! Kan du komma hit? Jag behöver hjälp att lyfta en kartong.

Heidi himlade med ögonen.

Jennifer behövde visst hjälp med allt nu för tiden. Magen blev större för varje vecka, och Jennifer ägnade nästan all tid åt att pusta och stöna.

Pappa strök Heidi över kinden.

- Vill du gå över till farmor en stund? sa han. Jag tror hon skulle bli glad då.

Farmor bodde ensam i ett hus som låg bara ett stenkast från Heidis. Hon var gammal och hade fått svårt att minnas saker. Och så såg hon väldigt dåligt. Det var ännu en hemsk sak som hänt det senaste året. Att farmor plötsligt blivit så annorlunda.

- Kanske senare, sa Heidi. Om jag inte ska träffa Alva och Harry då.

Alva och Harry var hennes allra bästa vänner. Hon hade saknat dem varje dag när hon var på Gotland.

- Fint, sa pappa. Jag måste gå ner till Jennifer nu.

Heidi svarade inte och snart hörde hon honom springa nerför trappan. Sedan hörde hon honom och Jennifer skratta.

Heidi tog några steg in i sitt rum. De hade tömt det innan de åkte till Gotland. Hon hade verkligen trott att allt skulle vara klart när de kom hem.

Heidi kikade ut genom fönstret och såg pappa gå fram till bilen. De hade fortfarande inte tagit ut alla väskor. Regnet fick pappa att jobba snabbt.

Heidi backade bort från fönstret. Hon borde städa och röja, hon skulle ju sova i det här hemska rummet.

Men så fick hon syn på någonting.

Något märkligt.

Det stod en liten trälåda i ena hörnet. En som inte var Heidis.

Hon satte sig på huk framför lådan. Den var ungefär lika stor som en skokartong, men plattare.

Det låg en papperslapp på locket.

Hittade denna under golvet.

Roger

Roger var snickaren. Men vad menade han med ”under golvet”?

Hon tittade på bräderna som skulle bli en vägg. Det var ett stort hål i golvet där. Snickaren hade tagit bort två långa golvplankor. Lådan måste ha legat under dem.

Heidi vände och vred på den. Lådan var dammig och smutsig, men man såg att den var målad med en svart, blank färg.

Hon skakade försiktigt på den. Det låg någonting där inne, det hörde hon tydligt. Något som kasade fram och tillbaka.

Heidi drog i locket.

Och med ett enda ryck var lådan öppen.

Hon stirrade ner i den.

En liten barnsko.

Det var det enda som fanns i trälådan. Hon lyfte upp skon. Den var gammal och helt gjord i läder. Den hade blivit flammig av smuts och lädret kändes stelt. På sidorna syntes svarta fläckar som fått skon att spricka. Sulan var hård och ett tunt skosnöre dinglede oknutet från skon.

Vems var skon? Och varför hade den lagts i en trälåda under Heidis sovrums-golv?

Åska mullrade ännu närmare nu.

Heidi vände blicken mot fönstret. De tjocka, mörka molnen över havet hade blivit fler.

Sedan hörde hon Jennifer skrika.